

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ธรรมกลายเป็นโลก

โลกไม่ได้คิดกันนะทั้ง ๆ ที่ศาสนามีเป็นพื้นอยู่กับโลกมาเป็นเวลานาน แต่โลกไม่ได้คิดพอให้สะอิดใจ คือกิเลสกับธรรมเป็นคู่เดือดคู่แค้นคู่ปล้ำกัน ธรรมแสดงจริง ร้อยเปอร์เซ็นต์ กิเลสจะสวมรอยปลอมร้อยเปอร์เซ็นต์ แล้วกิเลสหนักกว่าธรรม เพราะฉะนั้นโลกถึงได้ไปทางฝ่ายกิเลสมาก เพราะกิเลสมีกำลังมากกว่าธรรม ธรรมะอะไรมีกิเลสปล้ำกันที่ ๆ ทุกกระเบียดกันเลยเที่ยวระหว่างกิเลสกับธรรมปล้ำกัน

ที่นี้ความปล้ำของกิเลสมันอยู่ใกล้ชิดติดพันกับหัวใจเราตลอดมา ส่วนธรรมมีผู้มาแนะนำสั่งสอนเป็นบางกาลบางเวลา เมื่อยังไม่ถึงกาลที่เป็นตัวของตัวยอมแพ้กิเลสตลอดไป เมื่อธรรมเป็นตัวของตัวเองแล้ว ที่นี้ชนะตลอด ชนะจนกระทั่งกิเลสไม่มีเหลือภายในใจเลย ดังพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน นั้นท่านผู้ชนะ ท่านผู้เป็นตัวของตัวเองแล้วชนะได้เลย

เพราะธรรมเวลามีกำลังแล้วก็เป็นอัตโนมัติเหมือนกันกับกิเลส กิเลสมันเป็นอัตโนมัติของมัน ไม่มีเสียใครสอนใครบอกก็ตาม มันหากเป็นอัตโนมัติ หมุนตัวของมันไปเอง ไปทางฝ่ายกิเลสโดยถ่ายเดียว ๆ ธรรมนี้ต้องมีผู้แนะนำสั่งสอนเสียก่อน หยิบไปก็หลุดไม่หลุดมือไปเรื่อย ๆ หยิบไปหลายครั้งหลายหนก็ค่อยติดมือมาบ้าง ๆ ต่อไปธรรมนี้ค่อยเข้าซึมซาบถึงใจ พอเข้าซึมซาบถึงใจแล้วที่นี้เป็นข้าศึกกับกิเลสละที่นี้ แก้กันปล้ำกัน เหมือนน้ำสะอาดชะล้างสิ่งสกปรกทั้งหลาย ชะล้างกัน ๆ

เมื่อเวลาได้รับการอบรมอยู่เสมอธรรมย่อมมีกำลังขึ้นเรื่อย ๆ กิเลสมีกำลังหมุนตัวอยู่ตลอด แต่ธรรมมีกำลังมากขึ้น ๆ พอตัดทานกับกิเลสได้แล้วก็เอากันละที่นี้ ชัดกัน เอาจนกิเลสมันเสื่อ

ภาคปฏิบัตินี้เป็นภาคสังหารกิเลสโดยตรง ภาคความจำเป็นแต่เพียงว่าแบบแปลนแผนผัง ถ้าเรียนมาแล้วไม่ปฏิบัติตามก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ถ้าเรียนแล้วเรียนเพื่อปฏิบัติเกิดประโยชน์ เพราะเรียนนี้เรียนเพื่อปฏิบัติตามหลักธรรมท่านสอนไว้อย่างนั้น ปรีชาปฏิบัติ ปฏิเวธ ปรีชาที่มีการศึกษาเล่าเรียนแบบแปลนแผนผังเรียบร้อยแล้วก็ก่อสร้างตามแบบแปลนแผนผัง อันนี้ก็ปฏิบัติตัวตามแบบแปลนแผนผังแล้วก็ปฏิบัติสำเร็จรูปเป็นตึกกรามบ้านช่องขึ้นมา นี่สำเร็จรูปเป็นมรรคเป็นผล เป็นสมาธิ เป็นปัญญาขึ้นมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งเป็นวิมุตติหลุดพ้น นี่เป็นปฏิเวธธรรม

ธรรม ๓ ประเภทนี้แยกกันไม่ออก ถ้าให้สมบูรณ์แบบตามหลักพุทธศาสนาแล้ว ธรรม ๓ ประเภทนี้แยกกันไม่ออกเลย ปริยัติการศึกษา แล้วมีการปฏิบัติด้วย การปฏิบัติแล้วก็มีผลของการปฏิบัติแสดงขึ้นมาเรื่อย ๆ นี้เรียกว่าศาสนาเต็มบาทเต็มเต็ง ไม่ได้ขาดบาทขาดตาเต็งเหมือนพวกเราชาวพุทธทุกวันนี้ มีแต่ชาวพุทธขาดบาทขาดตาเต็งทั้งนั้น ไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย จำก็จำได้เฉย ๆ ไม่ปฏิบัติก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ภาคปฏิบัติไม่มี ปฏิเวธคือผลประโยชน์ที่จะให้เกิดความสงบร่มเย็นแก่ตนก็ไม่มี ก็มีแต่ปริยัติจำเอา ๆ คนนั้นจำคนนั้นจำ

ใครเรียนใครก็จำได้ ผู้หญิงเรียนจำได้ ผู้ชายเรียนจำได้ เด็กเรียนจำได้ ผู้ใหญ่เรียนจำได้ มันเหมือนวิชาทั่ว ๆ ไปวิชาธรรมะ ถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติแล้วก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร วิชาทางธรรมกับทางโลกก็ไม่เห็นผิดกันอะไร

ยิ่งสมัยปัจจุบันนี้ด้วยแล้ว เอาวิชาทางธรรมนั้นแหละเป็นโล่บังหน้า เรียนวิชาทางโลกหนุนหลังไป ๆ วิชาธรรมเลยกลายเป็นโล่บังหน้าไปเฉย ๆ เรียนก็ดูซิเวลานี้ ที่ไหนมีเรียนเพื่ออรรถเพื่อธรรมเมื่อไร เรียนเพื่อโลกทั้งนั้นแหละ นี่เห็นไหมธรรมกลายเป็นโลกเป็นอย่างนั้นแหละ แต่ก่อนโรงร่ำโรงเรียนในวัดในวา สำหรับพระที่จะไปศึกษาวิชาทางโลกนี้ไม่มี มีแต่เด็กนักเรียนเขาเรียนอยู่ตามธรรมดาตามโรงร่ำโรงเรียน มาเป็นลูกศิษย์พระก็ไปเรียนหนังสืออยู่ตามโรงร่ำโรงเรียน

เดี๋ยวนี้พระนี่เรียนเสียเอง เรียนวิชาทางโลกเรียนเสียเอง เอาศาสนาเข้าไปเป็นโล่บังหน้าแล้วก็เรียนวิชาทางโลก พอได้แล้วก็โดดออกไป ๆ โดดออกไปจากศาสนา ศาสนาเลยเป็นฐานเหยียบขึ้นเท่านั้นเองไม่เกิดประโยชน์อะไร นี่ละศาสนาเสื่อมเสื่อมอย่างนี้ เสื่อมกับบุคคลผู้ปฏิบัติใกล้ชิดติดพันกับศาสนานี้แหละ ศาสนาเลยเสื่อมไป ๆ

ไม่มีผู้ปฏิบัติศาสนาก็ไม่ปรากฏผล ถ้ามีผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมที่ท่านสอนไว้จริง ๆ แล้ว อากาลิโก ธรรมมีกาลมีสมัยเมื่อไร ก็เลสไม่มีกาลมีสมัยฉันใด ธรรมก็ไม่มีกาลมีสมัยฉันนั้น ทำให้เกิดกิเลสเกิดทันที ทำให้เกิดธรรมเกิดทันทีเหมือนกัน เดี่ยวนี้ไม่มีใครจะมาทำธรรมให้เกิดทันที มีแต่ทำให้กิเลสเกิดทันที ๆ ตลอดทั่วดินแดน จึงน่าสลดสังเวชนะ

เราแก่เท่าไรยังดูโลกนี้ แหม วังนั้เลย ออกแหมเทียบนะ มันจะดูไม่ได้ มันจะสอนไม่ลงสอนไม่ได้ เหมือนกับคลื่นมหาสมุทรทะเลหลวงใหญ่ขนาดไหน คลื่นนี้หมายถึงคลื่นกิเลสเป็นมหาสมุทรทะเลหลวง ใหญ่ขนาดไหน ธรรมะนี้เท่ากับฝ่ามือไปกันกัน มันอยู่เหวอ เดี่ยวนี้ผู้ปฏิบัติธรรมะเท่ากับฝ่ามือนี้ คลื่นของกิเลสเท่ากับท้องฟ้า มหาสมุทรเวลานี้ แล้วจะทันกันได้ยังไง นี่ละที่ท้อใจ ท้ออยู่ในหัวใจนี้

แต่ก่อนเราก็ไม่ได้คิดมาก เวลาออกปฏิบัติ ปฏิบัติเข้าไปมันรู้จริง ๆ นี้ พระพุทธเจ้ารู้ฉันใดสาวกรู้ฉันนั้น สาวกรู้ฉันใดทำไมเราปฏิบัติแบบนั้นจะไม่ได้ละ ก็รู้ได้เหมือนกัน เพราะธรรมะไม่มีเก่ามีใหม่ ไม่มีกาลไม่มีสมัย ใหม่เอี่ยมเหมือนกันหมด ใครไปเจอเข้าเมื่อไร ก็ไม่ว่าอันนี้ล้ำสมัย อันนี้ครี อันนี้ทันสมัย อันนี้ไม่ทันสมัย ไม่มีธรรมเป็นธรรม ศีลเป็นศีล สมาธิเป็นสมาธิ ปัญญาเป็นปัญญา มรรคผลนิพพานเป็นมรรคผลนิพพาน ตลอดเลย บาปเป็นบาป บุญเป็นบุญ มีอย่างนี้ตลอด นี้ไม่มีผู้ปฏิบัติช

เราแก้มาเท่าไรก็ยังทำให้คิดมาก วิทกวิจารณ์กับโลกนะ โถ มันร้อนเป็นพินเป็นไฟไปทั่วโลกดินแดน ดูกันดูแต่เผิน ๆ ดูแต่ภายนอก ไม่ได้ดูหัวใจที่เป็นความจริง ไฟมันอยู่ที่หัวใจไม่ได้อยู่ที่สิ่งเหล่านี้ะ อันนี้มีเครื่องประดับร้านเฉย ๆ นี้ ๆ ประดับร้านวัดไหนหุหุหุหุหุหุ โอ๊ย วัดนี้สวยงามสง่าราศีน่าเกรงขาม เกรงขามขี้หมาอะไร ประสาทฐูปูนหินทรายไปเกรงขามมันอะไร หัวใจเจ้าของเป็นพินเป็นไฟ หัวใจผู้ครองบ้านครองเมืองครองวัดครองวา ครอบครองครัวเหี้ยมร้อนเป็นพินเป็นไฟหาความสุขมาจากไหน ไม่มี

ถ้าไม่ปรับปรุงหัวใจให้ดี ๆ โดยลำดับแล้ว ศาสนาหรือคนเราจะหาที่เกาะที่ยึดไม่ได้นะ เราอย่าไปหวังยึดอันนี้ อย่าไปหวังกับมัน พอสิ้นลมหายใจเท่านั้นสิ่งเหล่านี้ก็สิ้นความหมายทันที เกิดประโยชน์อะไร กระตูกก็ไม่ได้ไปนี่นะ ถ้าปฏิบัติธรรมมันรู้.. ชัด เริ่มตั้งแต่สมาธิขึ้นไปใจอบอุ่น เริ่มจิตมีความสงบเย็นใจเข้ามาเท่านั้นจะเริ่มมีหลักมีเกณฑ์ภายในใจ นี่ละธรรมปรากฏแล้ว นี่ละเป็นของตัวเองแล้วนะ สมบัติของตัวเอง

ที่เรียนว่าทำสมาธิ ปัญญา วิมุตติหลุดพ้น ในตำรานั้นเป็นธรรมในตำรา ไม่ใช่เป็นธรรมในหัวใจของผู้ปฏิบัติ เพราะเราไม่ได้ปฏิบัติก็ไม่มีธรรมในหัวใจละซี ครั้นเวลาปรากฏธรรมในหัวใจขึ้นมาก็อบอุ่น ๆ ทีนี้ไปอยู่ที่ไหนเป็นตายไม่กลัว ถึงจะตายเวลานี้ก็ไม่ได้ไปทุกข์เลย ไปสุข ไปสวรรค์ผิงเลย อย่างน้อยไปสวรรค์ รู้ชัด ๆ ในหัวใจเราเนี่ย ดัดผิง ๆ อยู่เนี่ย ยิ่งปัญญากระจ่างแจ่มขึ้นมาแล้วนี่ โถ นิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ ชัยบใหญ่เลย

นิพพานไม่ได้อยู่ไกลนะ นิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม อยู่กับปฏิบัติ บันไดกับนิพพานติดกันอยู่นี้ บันไดคือการดำเนิน นิพพานก็คือบ้านของเรา บันไดขึ้นมันติดกันอยู่นั้น ไกลกันห่างไกลที่ไหน ติดกันอยู่นั้น มรรคผลนิพพานกับการก้าวเดินของเราเพื่อมรรคผลนิพพานเกี่ยวเนื่องกันอยู่นี้ ก็เหมือนชั่วเอี่ยม ๆ ละซี กล่าวหาญชาญชัย เป็นตายเมื่อไรไม่ว่า ขอให้หลุดขอให้พ้น ๆ อย่างเดียวเท่านั้น ชัดลงไปจนกิเลสหายท่อง แล้วที่นี้ธรรมก็เปิดโล่งเลย

นั่นละเห็นธรรมเห็นอย่างนั้น ไม่ใช่เห็นในตำราเห็นธรรม รู้ธรรมเห็นธรรมไม่ได้รู้ในตำราเห็นในตำรา อันนั้นเป็นตัวหนังสือเป็นคัมภีร์ ให้รู้ในหัวใจนี้สิ รู้ในหัวใจเห็นในหัวใจ ละกิเลสละในหัวใจ กิเลสอยู่ที่หัวใจ ละกิเลสละที่หัวใจ ธรรมเกิดที่หัวใจ หลุดพ้นที่หัวใจนี้ต่างหาก นี่เราเป็นเจ้าของแล้วนี่ สมาธิเราก็เป็นเจ้าของตัวเอง เราปฏิบัติเอง ปัญญาทุกชั้นทุกภูมิจนกระทั่งวิมุตติหลุดพ้น เราเป็นเจ้าของตัวเอง เราปฏิบัติเอง เราตัวเอง เห็นเอง เป็นสมบัติของเราเอง นี่เป็นของเราแท้ อันนั้นเป็นสมบัติในคัมภีร์ต่างหากไป หยิบยืมมา

ความจำมันเสื่อมได้นี่นะ เรียนมาเท่าไร ๙ ประโยค ๑๐ ประโยค ก็เรียนมาเรียนมาเท่าไรก็ลืมเท่านั้นละ ไม่ได้มีอะไรติดเนื้อติดตัวถ้าไม่ปฏิบัติให้เป็นศีล เป็นสมาธิ เป็นปัญญา ขึ้นมาภายในใจแล้ว มันไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวแหละ คนเรียนมากเรียนน้อยเหมือนกันไม่ได้ผิดกันอะไรแหละ ความจำเฉย ๆ ใครจำก็จำได้นี่นะ

นี่ถ้าเราไม่ได้เรียนเขาจะว่าหลงตาบวตั้งแต่โคตรพ่อโคตรแม่ไม่เคยเรียนหนังสือสักที ก็ว่าตันเดาไปอย่างนั้น เขาก็จะว่าให้เรา ที่นี้เราก็เรียนเหมือนกันนี่ เอามาซิ เอาคัมภีร์ไหนเอามาซิ มันเรียนเหมือนกันมันตันกันได้ เพราะต่างคนต่างเรียนต่างคนต่างรู้ ปริยัติก็เรียนปริยัติก็รู้ ปฏิบัติก็เรียนปฏิบัติก็รู้

พระพุทธเจ้ารู้ทางภาคปฏิบัตินะ ปริยัติแล้วก็รู้ปฏิบัติ ปริยัติเริ่มแต่ เกสา โลมานขา ทันตา ตโจ ไปแหละ นี่ปริยัติ บอกวิธีการแก้ไขถอดถอน ภูเขาทั้งลูกไม่ได้หนักยิ่งกว่าชั้น ๕ นะ ชั้น ๕ นี่แบกตลอดเวลา อันนี้หนักมาก ให้คลี่คลายอันนี้ดู เปิดมันออก ทั้งมันออกอุปาทานความยึดมั่นถือมั่น แล้วเบาหวิว ๆ เลย นี่ปริยัติท่านสอนให้ปฏิบัติอย่างนี้ แล้วรู้แจ้งเห็นจริงเข้าไปก็เปิดออก ๆ ทิ้งตุ้มเลย แสนสบาย

เดี๋ยวนี้ศาสนามีแต่ตัวหนังสือนะ เอาแต่ชื่อแต่นามมาอวดกันเฉย ๆ ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร มาประดับร้าน ให้เห็นอยู่ในหัวใจนั่นสิ ใครรู้ไม่รู้จักตาม เรารู้อยู่เราเห็นอยู่ประจักษ์อยู่ที่นี่ อาจหาญชาญชัยอยู่ในหัวใจของเราเนี่ย พระพุทธเจ้ารู้เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น อาจหาญชาญชัยทั่วแดนโลกธาตุ เป็นครูสอนโลกหมด เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม ชั้นไหน พระพุทธเจ้าสอนได้ทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าไปเรียนมาจากคัมภีร์ไหนพิจารณาซิ นี่ละคัมภีร์ใหญ่อยู่ที่นี่ ความจริงอยู่ตรงนี้ ความจริงทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุนี้ ธรรมกับใจนี้เป็นเหมือนไฟได้เชื้อพอจ่อเข้าไปนี่ปีบจะไหม้ไปหมดจะรู้ไปหมดเห็นไปหมด ไม่จำเป็นจะต้องไปดูในคัมภีร์ ละ คัมภีร์เอาออกจากนี้ไปต่างหากไปเขียนในคัมภีร์ ออกจากคัมภีร์ใหญ่ที่ต่างหาก

รู้ในนี้รู้กว้างขวาง อะไรจะไปรู้กว้างขวางยิ่งกว่าผู้ปฏิบัติธรรม รู้เห็นขึ้นจากการปฏิบัตินี้กว้างขวางลึกซึ้งมาก เป็นสมบัติของตัวด้วย ไม่ใช่รู้เฉย ๆ จำได้เฉย ๆ เหมือน

เราเรียนปริยัติ รู้ได้มากน้อยเพียงไร เป็นสมบัติของเจ้าของมากน้อยเพียงนั้น แล้วปลดปล่อยความทุกข์ทั้งหลายจากใจออกเรื่อย ๆ

ให้พากันปฏิบัตินะ อย่าลืมนะที่ว่ากิเลสมันสวมรอย สวมรอยร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ ธรรมออกออกร้อยเปอร์เซ็นต์ กิเลสจะออกร้อยเปอร์เซ็นต์หรือมากกว่านั้น ๆ ลบล้างธรรม เช่นว่าบาปมี กิเลสบอกบาปไม่มี นั่นเห็นไหมมันสวมรอยแล้ว มาลบล้างแล้ว บุญมีกิเลสบอกว่าไม่มี นรกมี สวรรค์มี กิเลสจะบอกว่าไม่มี ๆ นี่ละเรียกว่าสวมรอย ลบล้าง ๆ นี่ละธรรมกับกิเลสเป็นข้าศึกต่อกันอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงต้องมีธรรม ไม่มีธรรมไม่ได้โลกไม่มีความหมายเลย จมกันไปหมด ต้องมีธรรมเป็นเครื่องต้านทานกันไว้

คนใดมีธรรมคนนั้นก็พอมีความสุขความสบายสงบร่มเย็นบ้าง ในครอบครัวเหย้าเรือนสังคมต่าง ๆ ถ้าไม่มีธรรมเลยนี้เอาเถอะ ใครจะว่าเก่งขนาดไหนเป็นไฟทั้งนั้นละ เผาหัวใจ มันไม่ได้เผานอกมันก็เผาอยู่ที่หัวใจนั่นซิ ไฟแท้ ๆ อยู่ที่หัวใจ ความเย็นจ๋าที่สุดก็อยู่ที่หัวใจ ไม่ได้อยู่ที่ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศ ตึกกรมบ้านช่อง เงินทองข้าวของอะไรนะ มันอยู่ที่นี่นะ อย่ามองข้ามหัวใจนะ ถ้ามองข้ามหัวใจแล้วเกิดมาเหยียบแผ่นดินผิด เหยียบแผ่นดินไม่ถูก

พากันเข้าใจนะเรื่องกิเลสลบล้างธรรมลบล้างอย่างนั้นละ เราดูหัวใจเรานั้นนะ สมมุติว่าเราจะสร้างความดีอะไร จะทำความดีอะไรนี้ มันจะมีทันทีนะ จะมีสิ่งมาลบล้างทันที ๆ แม้ที่สุดจะไปเดินจงกรมก็ตัวชี้เกียจมาแล้ว นี่ละตัวชี้เกียจตัวลบล้างตัวสวมรอย ความชี้เกียจมาแล้วความอ่อนแอมาแล้ว ความท้อแท้เหลวไหลมาแล้ว บุญน้อยวาสนาน้อยมาแล้ว ๆ กิเลสลบล้างแล้ว ๆ ก้าวไม่ออก นี่ละกิเลสสวมรอยธรรมสวมอย่างนี้ให้พากันจำเอา

เราจะทำความดีไม่ว่ามากหรือน้อย มันมีมากมีน้อยมันจะลบล้างตลอด ๆ จนกระทั่งสิ่งเหล่านี้ไม่มีแล้ว กิเลสไม่มีแล้วไม่มีอะไรลบล้าง ไม่มี สิ่งที่กำลังเหล่านี้หมดในหัวใจ จึงเรียกว่ากิเลสหมด กิเลสก็คือสิ่งเหล่านี้แหละมันลบล้างหัวใจ

เอาละพอ